

РЕШЕНИЕ

№ 2769

гр. София, 23.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 20.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3391** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 46а, ал.1 и ал.2, вр. с чл. 44, ал.8 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба от С. И., гражданка на К. острови, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] принудително настанена в СДВНЧ [населено място] към Дирекция “Миграция“-МВР, чрез адв. Т. И. – САК, срещу Заповед №5364з-488/15.03.2021г. на директор на дирекция „Миграция“, СДВР, с която на осн. чл.44, ал. 8 изр. трето от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ за срок от не по-вече от 6 месеца, считано от 18.03.2021г.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт, като постановен при съществено нарушение на административно-произвдствените правила, противоречие с материално правните разпоредби и явно несъответствие с целите на закона. Твърди се немотивираност на оспорения акт, не са посочени положените усилия от административния орган за снабдяване с необходимите документи за връщане на жалбоподателката. Позовава се на чл.15, §1, ал.1 от Директива 2008/115/ЕО и на Хартата за основните права на ЕС. С оглед продължителният срок на настаняване, мярката се явява неефективна и непропорционална.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и се представлява от адв. И., който pledира за отмяна на оспорения акт.

Ответникът, чрез юрисконсулт Ч., оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор К., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед рег.№ 4379ОЧ-295/18.09.2020г. на зам.началник на ГПУ К., РД“Гранична полиция“ – Драгоман, ГД“Полиция“ – МВР, на жалбоподателката е наложена ПАМ „Връщане“ на осн. чл.41, т.4 ЗЧРБ. Заповедта е връчена на жалбоподателката на 18.09.2020г. и няма данни да е обжалвана.

Със Заповед № 4379ОЧ-296/18.09.2020г. е постановено принудителното настаняване на жалбоподателката на основание чл. 44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ. Заповедта е връчена на 18.09.2020г. и няма данни да е била обжалвана.

Видно от писмо 5364р-20000/09.11.2020г. чужденката е с влязъл в сила отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут в РБ по реда на ЗУБ, което обстоятелство не е спорно. Посочено е, че същата не притежава документ за самоличност, което се явява пречка за извеждането ѝ от територията на страната. Отправено е искане до директора на дирекция „МОС“-МВНР за съдействие за предоставяне на налична информация и установяване самоличността на жалбоподателката. В отговор на 19.11.2020г. ответникът е уведомен, че е получено съобщение от Генералния секретариат на МОКП И., за извършена проверка в базата данни за лицево разпознаване, която е дала негативен резултат, както и проверката за пръстови отпечатащи. Установено е недобро качество на изпратените пръстови отпечатащи, поради което е поискано съдействие от НИКК за трансформиране на дактилоскопския лист. Не е получен отговор и от И. М., К. острови.

Проведена е беседа с нея на разбираем език, от която е станало ясно, че няма документ за самоличност, няма средства за издръжка, няма близки и роднини, при които да отседне. Запозната е с възможността настаняването да бъде заменено с други алтернативни обезпечителни мерки при изпълнение разпоредбите на чл. 44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 ЗЧРБ.

С процесната Заповед № 5364з-488/15.03.2021г. е продължено принудителното настаняване на жалбоподателката до отпадане на пречките за изпълнение на наложената ПАМ, но за не по-вече от 6 месеца, считано от 18.03.2021г. Заповедта е мотивирана с Предложение от 15.03.2021г. с хипотезата опасност чужденката да се укрие, т.к. чужденката е установена при опит да напусне незаконно територията на РБългария, от който факт се прави обосновано предположение, че целта на лицето е единствено преминаване през страната и установяването ѝ в западна Европа. Отчетена е нормата на §4в от ДР към ЗЧРБ и е съобразено, че чужденката няма валиден документ за самоличност, няма близки или каквато и да е социална среда, не притежава средства за издръжка, няма деклариран адрес на който желае да пребивава. Доказателства в съдебното производство не са ангажирани от жалбоподателката.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на жалбоподателката на 18.03.2021 г., а жалбата срещу нея е подадена на 26.03.2021 г. - в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения: При служебната

проверка по чл. 168, ал. 1, вр.146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган .

При издаването на заповедта, са спазени процесуално-правните разпоредби на АПК. Безспорно по делото е, че жалбоподателката е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, гражданин на трета държава. В хода на административното производство не е установена нейната самоличност, както и не се спори, че е с отказан статут от ДАБ-МС. С цел да се осигури не само изпълнението на наложената ПАМ-"Връщане до страната по произход, на транзитно преминаване или трета страна", но и с оглед наличната опасност от укриване, чужденеката е принудително настанена в СДВНЧ на 03.02.2021 г. въз основа на заповед за принудително настаняване.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон, тъй като според чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1 т. 2 и 3, е с неустановена самоличност, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органът, издал заповедта, или директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за принудително настаняване на чужденца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на принудителното отвеждане до границата на Република България или експулсирането.

В случая, органът се е позовал на една от двете предпоставки, визирани в чл. 15(1) Директива 2008/115 - опасност лицето да се укрие. Легално определение на понятието "опасност от укриване" е дадено в т. 7 от Директива 2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според легалното определение, дадено в § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване.

В конкретния случай по делото има такива данни. От събраните доказателства е безспорно, че жалбоподателката е нелегално пребиваваща в Република България, няма документ за самоличност, както няма роднини, при които да отседне, няма средства за издръжка. Правилен е извода, че жалбоподателката, установена при незаконен опит да напусне страната, няма трайни намерения да остане в България.

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, респ. чл. 15, § 1 от Директивата, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени с общностното право. Според разпоредбата на чл. 15 § 4 от Директива 2008/115/ЕО от 16 декември 2008 г. относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Ето защо, оспореният пред

съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за принудително отвеждане, тъй като съгласно чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по, ал. 6, но не повече от 6 месеца.

На следващо място настоящият състав намира, че не е налице противоречие на оспорената заповед с целта на закона. Изложените по - горе факти, подкрепени от събраните по делото доказателства, представляват достатъчно обстоятелства, свързани с личността и поведението на жалбоподателката, обосноваващи принудителното настаняване на същата в СДВНЧ, поради което обжалваната ПАМ се явява обоснована и пропорционална.

Целта на ЗЧРБ е спазване и прилагане на установен от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ (съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България) на чужденци. В производството по налагане на тези мерки е достатъчно установяване по надлежния ред на наличие на данни, обуславящи предвидените в закона предпоставки за налагането им. В настоящото производство не се представиха доказателства от жалбоподателката, опровергаващи констатациите на административния орган за наличие на материално правните предпоставки за налагане на ПАМ (В този смисъл Решение № 5761 от 16.05.2016 г. на ВАС по адм. д. № 3288/2016 г., VII о. и др.).

С оглед на изхода от спора, направено от ответника искане и на основание чл. 143, ал. 4 АПК и Тълкувателно решение № 5 от 13.05.2010 г. по тълкувателно дело № 3/2009 г. на Върховния административен съд съдът следва да осъди касатора да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи - юридическото лице, в структурата на което се намира органът - ответник, направените по делото разноски. Същите, видно от доказателствата по делото са за юрисконсултско възнаграждение, размерът, на което съдът определя на 100, 00 лв. на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 4-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на С. И., гражданка на К. острови, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] принудително настанена в СДВНЧ [населено място] към Дирекция "Миграция"-МВР, чрез адв. Т. И. – САК, срещу Заповед №5364з-488/15.03.2021г. на директор на дирекция „Миграция“, СДВР, с която на осн. чл.44, ал. 8 изр. трето от ЗЧРБ е продължено принудителното настаняване в СДВНЧ за срок от не по-вече от 6 месеца, считано от 18.03.2021г.

ОСЪЖДА С. И., гражданка на К. острови, ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

